

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobce **M. K.**, zastoupeného Mgr. Zdeňkem Krmáškem, advokátem se sídlem v Ostravě-Svinově, U Rourovny 556/3, proti žalovanému **Oblastnímu inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj**, se sídlem v Ostravě, Živičná 2, ve věci žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

takto:

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobce domáhal soudní ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který spadá do kontroly žalovaného provedené dne 18.10.2012.

Žalobce se podanou žalobou domáhal vydání rozsudku, jímž by soud určil, že kontrola zahájená dne 18.10.2012 žalovaným byla nezákonná a žalovaný nesmí přihlížet ve své následující správní činnosti ke zjištěným skutečnostem, které získal touto kontrolou.

Podle ust. § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen s.ř.s.) každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

V odůvodnění žaloby žalobce uvedl, že dne 18.10.2012 byla pracovníky žalovaného provedena u žalobce kontrola na úseku ochrany pracovních vztahů a pracovních podmínek na úseku zaměstnanosti. Žalobce byl toho dne v zahraničí a záznam o zahájení kontroly převzal pan V. K. Kontrola proběhla ve Frýdku na provozovně opravy kanalizace, žalobce má však místo podnikání v Havířově-Šumbarku. O kontrole byl sepsán záznam o zahájení kontroly, v němž bylo uvedeno, že nebyly předloženy žádné doklady k zaměstnávání kontrolovaných osob. Dne 2.11.2012 byl vyhotoven protokol, v němž bylo mj. uvedeno, že na pracovišti byly kontrolovány a legitimovány tři osoby, které vykonávaly práce na opravě kanalizace a které uvedly, že vykonávají práci pro žalobce. Dne 19.10.2012 byly z e-mailové adresy žalobce žalovanému zaslány dohody o provedení práce se všemi třemi kontrolovanými osobami. Následně podal žalobce žádost o přezkoumání protokolu. Písemností ze dne 6.12.2012 mu bylo sděleno, že nebyl shledán důvod ke změně. Dne 2.1.2013 žalobce podal námitky proti výsledku přezkoumání protokolu, v jejichž rámci mj. namítl podjatost inspektorky Bc. V. B. O námitce podjatosti bylo rozhodnuto usnesením žalovaného ze dne 24.1.2013 č.j. 1386/10.71/13/14.3 podepsaným Mgr. I. H., vedoucí útvaru kontroly nelegálního zaměstnávání tak, že Bc. V.B. není vyloučena z provádění kontroly. Žalobce podal dne 19.2.2013 ke Státnímu úřadu inspekce práce odvolání proti tomuto usnesení. Tento správní orgán sdělením ze dne 10.4.2013 informoval žalobce, že proti usnesení o rozhodnutí ve věci námitky podjatosti nelze podat samostatné odvolání, a pokud byl poučen o možnosti se odvolat, je toto poučení nesprávné, avšak nezakládá neplatnost rozhodnutí. Rovněž uvedl, že o dalších námitkách proti výsledku přezkoumání protokolu bude teprve rozhodnuto. Dne 22.7.2013 bylo žalobci doručeno rozhodnutí žalovaného o námitkách proti výsledku přezkoumání protokolu ze dne 28.6.2013 č.j. 42/10.71/13/15.2. Následně žalobce shrnul tyto žalobní body:

- 1) Žalobce nesouhlasí se závěrem kontroly o porušení právních předpisů, resp. umožnění výkonu nelegální práce třem zjištěným osobám jen proto, že tyto neměly v místě pracoviště kopie dohod o provedení práce. Žalobce s ohledem na charakter práce často mění pracoviště a pracovníci žalovaného si měli ověřit totožnost zaměstnanců vykonávajících práci a následně ověřit existenci pracovněprávního vztahu kontrolou dokladů prokazujících existenci pracovněprávního vztahu v sídle žalobce, tj. v místě řídicího pracoviště, kde žalobce takové doklady uchovává. Podle žalobce také nelze následně odmítnout žalobcem doložené dohody o provedení práce jen proto, že je žalobce nebo zaměstnanci nepředložili při samotné kontrole. Žalobce doložil dohody hned následující den po kontrole, kdy se o jejím provedení dozvěděl. Sama skutečnost, že pracovníci neměli dohody prokazující zaměstnanecký vztah při kontrole u sebe, neprokazuje výkon nelegální práce. Podle žalobce pracovníci žalovaného porušili povinnost danou ust. § 8 písm. c) a g) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o inspekci práce).
- 2) Žalobce se nemohl samotné kontroly osobně účastnit, jelikož byl v době jejího provedení v zahraničí. Žalobce rovněž poukázal na rozpory a pochybnosti ve

výpovědích zaměstnanců, k nimž neměl možnost se z důvodů své nepřítomnosti při kontrole vyjádřit. Na základě jejich protichůdných tvrzení však nelze dospět k závěru, že byli žalobcem nelegálně zaměstnáni. Podle žalobce měli pracovníci žalovaného zvážit samotnou povahu podnikatelské činnosti žalobce, když žalobce ruční výkopy nemůže zajistit jinak než, že najde pracovníky na krátkou dobu za účelem provedení této práce a uzavírá proto s nimi dohody o provedení práce. Tito zaměstnanci dohody ani mnohdy nečtou, nerespektují ani to, aby jejich kopie měli u sebe při výkonu práce. Žalovaný náležitě nezjistil skutkový stav.

- 3) Žalobce nesouhlasí se způsobem, jakým bylo rozhodnuto o jeho námitce podjatosti směřující vůči Bc. V. B. Žalobce má za to, že Mgr. I. H., která podepsala usnesení ze dne 20.1.2013 č.j. 1386/10.71/13/14.3, nebyla oprávněna rozhodnout o námitce podjatosti, neboť není vedoucí inspektorkou žalovaného, ale pouze vedoucí útvaru kontroly nelegálního zaměstnávání. V samotném usnesení absentuje odkaz na to, že Mgr. H. byla pověřena vedoucí inspektorkou práce rozhodnout o námitce podjatosti a žalobce byl o této skutečnosti zpraven poprvé až ve sdělení ze dne 10.4.2013. Tyto okolnosti vedou k důvodným pochybnostem žalobce, že pověření vedoucí inspektorky bylo vydáno až dodatečně. Žalobce odkázal na ust. § 41 odst. 2 zákona o inspekci práce, podle kterého o námitkách rozhodne vedoucí inspektor. Podle žalobce také Mgr. I. H. jako nadřízená Bc. V. B. mohla být podjatá.

Žalovaný ve vyjádření vznesl jednak námitku nepřípustnosti soudního přezkumu ve vztahu k rozhodnutí o námitkách proti výsledku přezkoumání kontrolního protokolu a jednak námitku opožděnosti ve vztahu k žalobě na ochranu před nezákonným zásahem.

Krajský soud ve věci již rozhodoval usnesením ze dne 14.11.2013 č.j. 78Ad 87/2013-22, a to tak, že žalobu odmítl. Toto usnesení bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 27.2.2014 č.j. 9 As 31/2014-28 a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení. V dalším řízení krajský soud usnesením ze dne 8.9.2014 č.j. 78Ad 87/2013-42 vyloučil k samostatnému projednání část žaloby směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.1.2013 č.j. 1386/10.71/13/14.3. Vyloučená věc byla vedena u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22Ad 92/2014 a usnesením ze dne 25.9.2014 č.j. 22Ad 92/2014-22 byla odmítnuta z důvodu ust. § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. Usnesení nabylo právní moci dne 31.10.2014.

V dalším řízení se proto krajský soud zabýval pouze žalobou na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného vůči žalobci, jenž je spatřován v provedení kontroly dne 18.10.2012.

Prioritně krajský soud posuzoval námitku opožděnosti žaloby vznesenou žalovaným a neshledal ji důvodnou. K této otázce se vyjádřil již NSS ve zrušujícím rozsudku, v němž uvedl, že skutečnost, od níž se v posuzované věci počítá dvouměsíční subjektivní lhůta k podání žaloby, nelze vztáhnout ke dni seznámení se stěžovatelem s protokolem o kontrole, ale je třeba ji vztahovat k vyčerpání jiných prostředků ochrany či nápravy před podáním žaloby, pokud žalobce má takové prostředky k dispozici, takže lhůta v takových případech počne běžet okamžikem doručení vyřízeného opravného prostředku, případně dnem, kdy marně uplynula lhůta pro jeho vyřízení. V posuzované věci podal žalobce námitky proti protokolu o kontrole

a následně požádal o přezkoumání těchto námitek. Vyrozumění o provedeném přezkumu mu bylo doručeno dne 22.7.2013. Pokud žalobce podal žalobu na ochranu před nezákonným zásahem dne 18.9.2013, kdy byla předána k poštovní přepravě, učinil tak v zákonné lhůtě pro podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem ve smyslu ust. § 84 odst. 1 s.ř.s.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že pracovníci žalovaného zahájili u žalobce dne 18.10.2012 v 10 hodin kontrolu na úseku ochrany pracovních vztahů a pracovních podmínek a na úseku zaměstnanosti. V záznamu o zahájení kontroly je jako provozovna uvedena „oprava kanalizace FM“. Ze záznamu o zahájení kontroly vyplývá, že se jí zúčastnil za žalobce jako kontrolovanou osobu pan V. K. a že nebyly předloženy žádné doklady k zaměstnání kontrolovaných osob. Záznam o zahájení kontroly také převzal pan K. Rovněž byly sepsány záznamy o skutečnostech zjištěných při kontrole totožnosti fyzických osob, které se na místě kontroly nacházely, a to s V. K., A. H. a A. H. Dne 12.1.2012 byl pod č.j. 17086/10.71/12/15.2 vyhotoven protokol o výsledku kontroly, v němž jsou konstatovány skutečnosti zjištěné kontrolou a dále vyhodnoceny nedostatky tak, že bylo zjištěno porušení pracovněprávních předpisů spočívajících v umožnění výkonu nelegální práce uvedeným třem osobám. S protokolem byl žalobce seznámen dne 7.11.2012, což stvrdil svým podpisem. Podáním doručeným žalovanému dne 14.11.2012 požádal žalobce o přezkoumání protokolu o kontrole. O výsledku přezkoumání byl žalobce vyrozuměn sdělením žalovaného ze dne 6.12.2012 č.j. 18834/10.71/12/15.2 se závěrem, že kontrolní zjištění uvedená v protokolu zůstávají v platnosti a nezměněna. Podáním ze dne 27.12.2012 doručeným žalovanému dne 2.1.2013 podal žalobce námitky proti výsledku přezkoumání protokolu. Jednou z podaných námitek byla také námitka podjatosti zaměstnankyně žalovaného Bc. V. B. Pověřením ze dne 21.1.2013 pověřila vedoucí inspektorka žalovaného Ing. V. K. Mgr. I. H., vedoucí útvaru kontroly nelegálního zaměstnávání pro Moravskoslezský kraj, aby rozhodla o námitce podjatosti Bc. V. B., která byla v rámci námitek žalobcem vnesena. Mgr. I. H. rozhodla usnesením ze dne 24.1.2013 č.j. 1386/10.71/13/14.3, že Bc. V. B. není vyloučena z provádění kontroly zahájené u žalobce dne 18.10.2012. Označené usnesení obsahovalo poučení, že lze proti němu podat odvolání do 15 dnů ode dne oznámení. Žalobce odvolání podal, a to dne 21.2.2013 a požadoval zrušení napadeného usnesení. Následně bylo žalobci zasláno sdělení Státního úřadu práce ze dne 10.4.2013 č.j. 1367/1.30/13/14.3, jímž byl žalobce informován, že usnesení, kterým bylo rozhodnuto o námitce podjatosti, je ve smyslu ust. § 10 odst. 6 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, v platném znění (dále jen zákon o státní kontrole) a nelze proti němu podat samostatné odvolání. Skutečnost, že byl žalobce nesprávně poučen o opravném prostředku, nezakládá neplatnost rozhodnutí. Rozhodnutím žalovaného ze dne 28.6.2013 č.j. 42/10.71/13/15.2 žalovaný rozhodl o námitkách (tedy o zbývajících námitkách – poznámka soudu) proti výsledku přezkoumání protokolu, a to tak, že tyto námitky jako nedůvodné zamítl.

Otázkou důvodnosti soudní ochrany podle ust. § 82 a násl. s.ř.s. se zabýval Nejvyšší správní soud (dále jen NSS) ve svém rozsudku ze dne 17.3.2005 č.j. 2 Aps 1/2005-69, kde vyslovil, že „ochrana podle § 82 a násl. s.ř.s. je důvodná tehdy, jsou-li a to kumulativně, tedy zároveň – splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl

zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování „zásahu“ (6. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s.ř.s. poskytnout.“

V posuzované věci se tedy krajský soud zabýval naplněním podmínek nezákonného zásahu ve shora citovaném smyslu s výjimkou podmínky č. 6, která po novelizaci s.ř.s. (zákonem č. 303/2011 Sb.) s účinností k 1.1.2012 již nemá své zákonné opodstatnění.

Krajský soud prioritně posuzoval, zda tvrzený zásah tak, jak je vymezen žalobcem, může mít povahu zásahu ve smyslu ust. § 82 s.ř.s. Ze zjištěného skutkového stavu lze učinit závěr, že žalovaným bylo postupováno popsáním způsobem přímo vůči žalobci, přičemž jeho postup nelze označit za rozhodnutí a lze jej tedy zahrnout pod pojem zásahu v širším smyslu.

V další úvaze se krajský soud zabýval otázkou, zda jde o zásah nezákonný.

Žalobce v první řadě shledává nezákonnost tvrzeného zásahu v tom, že se nemohl jako kontrolovaná osoba kontroly osobně zúčastnit. Ze zákona o státní kontrole výslovně nevyplývá, že kontrolovaná osoba musí být vždy fyzicky přítomna provádění kontroly. Touto otázkou se podrobně zabýval NSS v rozsudku ze dne 4.8.2005 č.j. 2 As 43/2004-51, publikovaném ve Sb. NSS pod č. 719/2005, v němž vyslovil právní závěr, že „ze zákona ČNR č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, výslovně nevyplývá, že kontrolovaná osoba musí být vždy fyzicky přítomna provádění kontroly. Skutečná kontrola má totiž význam a smysl pouze tehdy, pokud se minimalizuje riziko manipulace s objektem kontroly. Trvání na osobní účasti kontrolované osoby ve všech případech by proto mohlo vést k tomu, že by prováděná kontrola nespĺnila svoji zamýšlenou funkci“. Krajský soud pro úplnost dodává, že podle ust. § 44 zákona o inspekci práce, ve znění účinném do 30.4.2014 se postup při výkonu kontroly podle tohoto zákona řídil částí třetí zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o státní kontrole). NSS v označeném rozsudku odůvodnil citovaný závěr tak, že vztah mezi kontrolovanými osobami a osobami provádějícími kontrolu zákon o státní kontrole vymezuje dominantním rysem povinné součinnosti kontrolovaných osob (§ 14 zákona o státní kontrole). Povinnosti kontrolních pracovníků upravuje ust. § 12 zákona a patří mezi ně povinnost oznámit kontrolované osobě zahájení kontroly a předložit pověření k provedení kontroly, šetřit práva a právem chráněné zájmy kontrolovaných osob, předat neprodleně převzaté doklady kontrolované osobě, pomínou-li důvody jejich převzetí, zajistit řádnou ochranu odebraných originálních dokladů proti jejich ztrátě, zničení, poškození nebo zneužití, pořizovat o výsledcích kontroly protokol, zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o kterých se dozvěděly při výkonu kontroly a nezneužít znalosti těchto skutečností. V posuzované věci je z obsahu správního spisu zřejmé, že průběh kontroly odpovídal zákonem stanoveným pravidlům a že pracovník žalobce (Vladimír Kočko) byl se zahájením kontroly řádně seznámen, seznámen s obsahem kontrolních zjištění a s průběhem kontroly byl také žalobce, který proti průběhu kontroly vznášel námitky, o nichž bylo v souladu se zákonem rozhodnuto. Žalobce tedy v průběhu kontrolního zjištění aktivně vystupoval na ochranu svých práv a v tomto ohledu mu nebylo pracovníky žalovaného nijak bráněno. Soud neshledal důvodným ani žalobcovo tvrzení, že pracovníci žalovaného porušili povinnosti dané jim ust. § 8

písm. c) a g) zákona o inspekci práce, podle nichž jsou povinni *chránit práva a právem chráněné zájmy kontrolované osoby* [§ 8 písm. c)] a *zjistit při kontrole skutečný stav a doložit kontrolní zjištění* [§ 8 písm. g) zákona], neboť na základě obsahu správního spisu neshledal, že by práva a právem chráněné zájmy žalobce byly v rámci kontroly porušeny. NSS v již citovaném rozsudku ze dne 4.8.2005 sp. zn. 2 As 43/2004 rovněž dovodil, že provádění kontroly u podnikatele nepředstavuje zásah do jeho osobnostních práv, nýbrž je projevem dozoru nad dodržováním podmínek a omezení pro výkon určitých činností ve smyslu čl. 28 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Pracovníci žalovaného tím, že kontrolovali výkon podnikatelské činnosti žalobce, realizovali kontrolní působnost svěřenou jim zákonem. Rovněž nelze dospět k závěru, že by nedostatečně zjistili skutkový stav, neboť se nelze ztotožnit s tvrzením žalobce, že jím následně doložené dohody o provedení práce byly odmítnuty. Tyto dohody byly zohledněny jak v protokolu o provedení kontroly, tak v rozhodnutí o námitkách, kdy byly ze strany žalovaného vyjádřeny argumenty, na jejichž základě dospěl k závěru o účelovosti uzavření těchto dohod. Skutečnost, že žalovaný neakceptoval předložené dohody jako doklad o legalitě pracovněprávního vztahu mezi žalobcem a kontrolovanými osobami, neznamena, že tím vůči žalobci nezákonně postupoval. Na základě obsahu správního spisu proto dospěl krajský soud k závěru, že žalovaný při kontrole provedené dne 18.10.2012 náležitě zjistil skutkový stav a tento pak popsal v protokolu o kontrole. Krajský soud proto nepovažuje za důvodné žalobní námitky shrnuté pod body 1) – 2) (str. 2-3 tohoto rozsudku).

Dále se krajský soud zabýval důvodností tvrzení, že postup pracovníků žalovaného při vyřizování námítky podjatosti vůči pracovníci žalovaného Bc. B., kterou žalobce vznesl v rámci námitek proti výsledku přezkoumání protokolu podáním ze dne 27.12.2012, byl nezákonný. Ani tento žalobní bod krajský soud důvodným neshledal. Z obsahu správního spisu je prokazatelné, že rozhodnutím o námitce podjatosti byla pověřena vedoucí útvaru kontroly nelegálního zaměstnávání pro Moravskoslezský kraj, a to pověřením vedoucí inspektorky žalovaného Ing. V. K. ze dne 21.1.2013. Pověřená zaměstnankyně pak rozhodla rozhodnutím ze dne 24.1.2013. Tento postup žalovaného zcela odpovídá ust. § 10 odst. 4 zákona o státní kontrole, podle kterého o podjatosti kontrolního pracovníka rozhodne vedoucí kontrolního orgánu nebo jím pověřený pracovník bez zbytečného odkladu. Dílci tohoto zákonného ustanovení odpovídá postup žalovaného vyplývající z obsahu správního spisu, kdy tento akceptoval povinnost rozhodnout o námitce podjatosti bez zbytečného odkladu, vyčlenil tuto námitku podanou společně s dalšími námitkami proti výsledku přezkoumání protokolu a rozhodl o ní samostatně, přičemž vedoucí kontrolního orgánu, tj. vedoucí inspektorka žalovaného pověřila jiného pracovníka kontrolního orgánu, aby o této námitce rozhodl. Zvolený postup je zcela v souladu se zákonnou úpravou. Žalobcova tvrzení zpochybňující zákonnost tohoto postupu, když žalobce se o něm dozvěděl až dne 10.4.2013, jakož i tvrzení, že také pověřená zaměstnankyně Mgr. I. H. mohla být podjatá, jsou ničím nepodložené spekulativní domněnky. Postup žalovaného v intencích § 10 odst. 4 zákona o státní kontrole je seznatelný z obsahu správního spisu a z žádného ustanovení zákona o státní kontrole, případně zákona o inspekci práce, nevyplývá povinnost informovat kontrolovanou osobu o zvoleném úředním postupu kontrolního orgánu při vyřizování námítky podjatosti ani o důvodech, které k volbě konkrétního úředního postupu vedly. Jedná se o čistě interní záležitost kontrolního orgánu. Nesprávné poučení o možnosti podání opravného prostředku je pak nutno označit za formální pochybení, které však

nijak nezkrátilo práva žalobce. Krajský soud proto ani v tomto ohledu neshledal v postupu žalovaného nezákonnost.

Závěrem krajský soud podotýká, že kontrolní zjištění učiněná podle zákona o inspekci práce a vyjádřená v protokolu o kontrole, resp. následně v rozhodnutí o námitkách proti přezkoumání protokolu, sama o sobě nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují práva či povinnosti kontrolované osoby (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 25.9.2007 sp. zn. 4 Ads 32/2007). Je nutno zohlednit specifičnost postupu kontrolního orgánu podle zákona o inspekci práce či zákona o státní kontrole spočívající v tom, že kontrolní zjištění mohou být podkladem pro správní řízení o správním deliktu a teprve v tomto řízení mohou být práva kontrolované osoby shora popsaným způsobem zasažena. V posuzované věci krajský soud přezkoumával průběh vlastní kontroly, a to zda se kontrolní orgány svým postupem nedopustily vůči žalobci nezákonného zásahu. Krajský soud však nepřezkoumával vyhodnocení kontrolních zjištění. V této souvislosti považuje krajský soud za vhodné poukázat také na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1.9.2008 č.j. 11Ca 152/2008-59, který vyslovil, že protokol o kontrolním zjištění podle § 18 zákona o státní kontrole, je nutno považovat za úkon, kterým se nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují práva nebo povinnosti kontrolovaného subjektu, když jsou jím pouze vyjádřena stanoviska kontrolního orgánu k provedené kontrole, případně stanovisko k námitkám, které byly vzneseny proti protokolu o provedené kontrole a tato nijak nezasahují do subjektivních hmotněprávních oprávnění či povinností žalobce. Ne jinak je tomu v posuzovaném případě.

Krajský soud neshledal důvodnými tvrzení žalobce, v nichž spatřuje nezákonný zásah žalovaného při provádění kontroly a naopak dospěl k závěru, že žalovaný postupoval při výkonu kontrolní činnosti v souladu s platnou právní úpravou. V souladu s ust. § 87 odst. 3 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalovaný, který měl ve věci úspěch, se nároku na náhradu nákladů řízení vzdal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 11. března 2015

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu